

Csepregi János

XI. STÁCIÓ*Irány a nagyváros*

– Gimesi! – üvöltöm, aztán fejjel megyek a mocsoknak. Borulnak a padok, potyognak a könyvek, a szemét Dévényi meg a padlón fekszik.

– Hagyd már abba, te hülye, hallod! Beütötte a fejét! Nem veszed észre? – üvölti a Töttös, de nem hagyom, kaphat ő is párat a törtiatlasszal a pofájába, ha nem húz el a francba. Már várom, hogy félrelökjön vagy megüssön, de ez a szarházi, úgy látszik, hogy csak ordítózni tud, a haverjának segíteni azt rohadtul nem. A patkány kis Töttös inkább rögtön szaladna a tanáriba, hogy árulkodhasson, de nincs szerencséje, mert Sanya még időben elgáncsolja. Aztán csend lesz a teremben. Senki nem szól be, hogy mit csináltam, senki nem mond semmit, mindenki hallgat. Dancsi Viki némán nyújtja a földről felvett teáspalackomat. Összeérnek az ujjaink egy pillanatra.

Hát tényleg azt hitték, hogy mindig büntetés nélkül maradnak? Hogy tőlem bármit elvehetnek? Tockost adhatnak, csak mert nagyobbak? Cikizhetnek, mert a nagymamámmal lakom? Hát ezután már nem lesz így többet soha! Nincs több ellopott tea, nincs több némán túrt tockos vagy nagymamával való szemétkedés! Velem rácsesztetek nyomorultak!

Néhány perc kell csak, már be is lép az ajtón Irina. Irány az igazgatói. De csak egyedül megyek. Mindenki azt mondja, hogy a Töttös csak véletlenül esett el, beakadt a lába a tanári asztalba vagy talán megbotlott a küszöbbe. Nem tudni pontosan, de azt mindenki látta, hogy amikor történt, senki nem volt a közelében. Irina a fületem húzná, úgy vinne magával, de neki sincs szerencséje. Kirántom magam a kezei közül. Hátra lép. Nem próbál megfogni újra. Talán már ő is fél tőlem. A folyosón lépdelünk, ő elől, én meg utána. Kigombolom az iskolaköpenyemet, hadd lássa mindenki a pólómat, hadd lássák a hatalmas festett koponyát meg a három darab hatost, hogy hatszázhatvanhat. Hüvelykujjaimat az övembe dugom, nem lesz itt semmi baj. Nem lehet semmi baj, ha az ördög velem van.

Most már kicsit félek, hogy mi lesz, de vagány képet próbálok vágni, nem engedhetem, hogy gyengének lássanak az ellenségeim, a tanárok, a nyálás neotonosok, a béna R-GO-sok meg a többiek, szóval min-

denki, aki nem rocker. A folyosón félreállnak előlünk, hallom, hogy mögöttünk összesúgnak. Valaki azt mondja, hogy a Töttösnek betört az orra az eséstől, a Dévényit meg elküldték egy ügyeletessel az orvoshoz, mert lehet, hogy agyrázkódása van. Állítólag lekeratézta mindkettőt semmi perc alatt. Le bizony, legalábbis nagyjából. És ez még csak a kezdet. Sor kerül majd Kucsára is, amit azokkal a macskákkal tett, nem felejttem el!

Vége a rejtőzködésnek, vége a titkolózásnak. Nincs több elkéreckedés napköziből álhasfájással vagy kitalált hasmenéssel. Ha ezután haza akarok menni, akkor haza is fogok, nem állhat senki az utamba. Nincs több mellébeszélés meg magyarázkodás, hogy, mondjuk, nem is akartam beszólni a Töttösnek meg a Dévényinek, csak valamit rosszul hallottak, igazából meg nem is róluk dumáltunk a Sanyával. Ha bajom lesz velük, mert bunkók, mert annyira nagyra vannak magukkal, mert azt hiszik, hogy mindenkivel szemétkedhetnek vagy egyszerűen csak azért, mert büdös a pofájuk, akkor majd eléjük állok és simán megmondom nekik, meglátjuk, hogyan állják majd a sarat. Én többet már nem futok el senki elől! Nekem már nincs mitől félnem, nincs kitől tartanom. És ez nem csak szöveg, nemcsak olyan, hogy addig lehet vagánykodni, amíg mások nem hallanak. Hogy csak elképzelem, de aztán nem lesz belőle semmi. Nem, ez most tényleg baromira így van. Este, Tóth Karcsi megagyalása után is még megírtam otthon a leckéimet, de másnap a tanároknak már nem mutattam meg! Sőt azt mondtam, hogy nincs kész. Pluszba aznap még azt is megcsináltam, hogy reggel frankón nem húztam váltócipőt a suliban. Pedig tudtam, hogy még mindig kötelező, mert még csak április van! Aztán meg rajzon cikkcakkollóval körbenyírtam az iskolaköpenyem ujjait! És hogy miért tettem mindezt, csak egyetlen vállrándítás és két szó a felelet: rocker vagyok. Rocker, a kurva életbe!

Hat tanítási nap alatt sikerült bekapnom három karót magatartásból. Aztán meg tegnap szülői értekezleten frankón kitért a botrány, mikor nagymama nevetni kezdett azon, hogy már másodszor kaptak rajta a héten, hogy nem csináltam házit oroszból, a feketepontokból meg már össze is jött volna az egyes, de a tanárnő azt gondolta, előbb szülőin beszéljenek a dologról, mert nem értik, hogyan fordulhatott elő ilyesmi velem, és csak remélni tudják, hogy otthon nincs baj. Hat nap és három egyes. Ráadásul pont én és pont most. Pont én, aki mindig olyan rendes gyerek voltam. Akire mindig lehetett számítani, akinél jobb nótafát kívánni se lehetne, aki, a mai gyerekek többségével szemben, soha nem sántikált rosszban. És pont most, mikor még a Szolnokon megrendezésre

kerülő *Ki mit tud oroszul?* vetélkedőre is delegálni akartak. Ezek után meg már abban sem biztosak; számíthatnának-e egyáltalán rá, hogy a feladat komolyságának megfelelően, lángoló úttörőszívvel és a szocialista ifjúság örök jókedvével képviselném az iskolámat és az őrömet a ruszin népdalok fiú kategóriában. Mert megrendült a belém vetett bizalom. Úgy megrendült, ahogy arra senkise számított a tanári karban korábban. Annyira, hogy arra még a Kucs tanár úr se volt felkészülve, pedig osztályfőnökként neki az is a dolga, hogy még időben meglássa az intő jeleket. De nálam ilyenek nem voltak. Még egy igazán kicsike se. Egyik nap még minden rendben, másnap meg már jött is a rendülés, ahogy derült égből a villámcsapás szokott. Mert két oroszóra, két hiányzó házi, ráadásul a romló magatartás, az elmulasztott cipőváltás, a kicakkozott iskolaköpeny, három darab egyes, na, az már komoly figyelemztetés. Így aztán érthető is, ha most már a szolnoki delegálással kapcsolatban is kételyeik vannak, mert ugye nyilvánvaló, hogy a kis Olga meg a kis Szerjosa is nagyon szomorú lenne, ha azt kellene látniuk, hogy egy magyar pajtásuk nem mutat példát a vele egykorúaknak meg a vele nem egykorúaknak, a testvéri országok közös ügyünkért elkötelezett lakóinak meg a nyugat senyedő, szocializmusért kiáltó ifjúságának. Háromszor is elmesélte nagymama, ráadásul még palacsintát is süttött, amit tökre nem értettem. Meg azt mondta, hogy végre legalább egy kicsit látszik rajtam, hogy élek, hogy nem alszik meg a tej a számban.

Amúgy szerintem frankón hülyék lehetnek a kis Szerjosák, ha tényleg ilyen ökörségeken agyalnak, ha tényleg ilyen baromságok jutnak az eszükbe a nyomorult *Ki mit tud oroszul?* versennyel kapcsolatban. Szerintem akkor már az lenne a legjobb, ha kilőnék őket az űrbe, ki a rosszabb, hogy inkább ott építsék a baráti kapcsolatokat, vagy, ha kapnának valami szar Campinget, hogy az ET-vel együtt eltekerhessenek a Holdra. Legalább addig se rontanák Szolnokon a levegőt.

Igazából amíg nem került szóba ez a szolnoki kirándulás, nem is tűnt annyira nehéznek ez az új élet, amibe belevágtam. Mert azért Szolnok az tényleg igazán szuper hely, igazi nagyváros. Ott már a vasútállomás is van három bazi nagy automata, amiben hatalmas szelet kenyerek forognak körbe-körbe, a tetejükön meg ujjnyi vastag rántott hús. Sőt, van olyan is, amelyiken kétujjnyi, persze az egy kicsit drágább, de azért nem olyan sokkal! A lengyel piacon meg bármit meg lehet kapni. Totál bármit plusz még akármit is, szóval mindent. Például katonai jelvényeket. Amennyit csak akarsz. Vagy rózsapatronos pisztolyt fémből, ami totál olyan, mintha csak igazi volna! Kazettákat, együtteses

pólókat, műanyag, janicsártincses koponyát, ott nincs mellébeszélés, egy ropogós húszas és már viheted is az összeset! Három nap, két éjszaka Szolnok. Napi egy-egy óra kimenő. A kisdobosoknak csak őrsvezetői kísérettel, az úttörők viszont csoportban egymás felügyeletével. Ráadásul mindez az utolsó tanítási héten! Hát nem mondom, eléggé frankón hangzik, a rohadt életbe. Plusz a Kucs tanár még azt is mondta reggel technikán, miután végignéztünk a vasgyártásról egy fekete-fehér filmet, amiben folyton olyanokat mondtak, hogy *Iffak és vénék egy lélekkel indulnak csatába az ércfeldolgozás dicső útján*, hogy aki egy ilyen versenyen jól teljesít, annak automatikusan fel kell kerekíteni a kétes jegyeit, mert az iskola vezetése megyei utasítást kapott erről múlt héten. Utána meg elégedetten hozzátette, hogy mennyire sajnálja, hogy jelenlegi magatartásproblémáim miatt nem valószínű, hogy én leszek az, aki elmehet. Mert hát ugye a világban rendnek kell lennie, aki tisztességesen viselkedik és megbecsüli magát, az kaphat buktából repetát ebédkor a menzán, az megérdemli, hogy a születésnapjára új biciklit kapjon, vagy éppenséggel mehet versenyezni Szolnokra, aki meg tohonya, lusta, szemtelen és rossz tanuló, az a javítóintézetbe! Példaként pedig elmesélte azt is, hogy előző éjszaka a padlásán összefogdosott egy csomó, a szomszédból állandóan átjáró, randalírozó macskát, akiknek aztán egy-egy paprikát dugott a seggébe, meg kicsi kartontáblát akasztott a nyakukba, amire az volt írva csupa szabványbetűvel: „KUCSÁNÁL JÁRTAM, MÁSKOR MEGGONDOLOM KÉTSZER”. Én meg odasúgtam a Sanyának, hogy megnézném, ha a Rambó lenne mondjuk a padlásán, akkor annál is megmerné-e próbálni a kutyapöcsét? Vagy mit szólna hozzá, ha esetleg jönne egy dög nagy macska valami óriás paprikával mikor éppen bent van a fürdőkádban a mocsok állatkínzó. Azt, hogy mocsok állatkínzó; egyenesen a szemébe mondtam, bár azt hiszem, hogy nem hallotta. De most komolyan, tényleg azt hiszi, hogy rám ijeszthet ezzel a béna szöveggel? Hogy majd komolyan begyulladok tőle? Vagy azon fogok bőgni, hogy nem mehetek? Hát rohadtul téved! Ha nem lehet, akkor nem lehet. Amúgy meg még az is lehet, hogyha nem szemétkedik technikán, akkor két szünettel később nem megyek neki a Töttösnek. Szóval arról, hogy most az igazgatóhoz megyek, igazából ő tehet.

Persze most játsszák itt a nagymenőt meg minden. De napokig kellett szenvednem, mire az első karóm magatartásból meglett. Csak mert nem akarták tudomásul venni, hogy más ember lettem, mert ha beleléptek a tanárok a naplóba, akkor mit láttak? Négyes, ötös mindenképpen,

legfeljebb egy vagy két hármas, énekből meg kiváló, ráadásul. Pont ezért rohadatul elégnék kellett volna lennie a számukra már annak is, ha csak feleannyira vagyok rossz, mint amilyenek mások, de nem. Napokig hiába csináltam, nem történt semmi. Tutira azon gondolkodtak, hogy biztosan félreértésről van szó, vagy inkább a Sanyának kellene adniuk a karót az el nem készített leckéimért, mert hát biztosan ő tehet róla, hiszen ő a padtársam, meg hát én nem csinállok ilyet, mert hát, mert hát, mert hát. Meg amúgy is, biztosan ő volt az is, aki eldugta a váltócipőmet, szétvagdosta az iskolaköpenyemet. Az első néhány napban csinálhattam bármit, nem hittek a szemüknek. Szerda? Semmi. Csütörtök? Semmi. Péntek? Totál semmi! Talán már azon agyaltak, lehetséges, hogy az UFO-k állnak a rosszaságom hátterében, akikről mostanában annyit hallani. Mert előfordulhat, hogy már nemcsak középkorú nőket ragadnak el, hogy aztán valahol az űrben teherbe ejtsék őket; amiről pontosan nem tudom, hogy mit jelent, de azért kurvára nem hangzik valami jól, hanem felsős fiúk agyával berhelnek. Aztán hétfőn hirtelen megtört a jég; betelt a pohár, ráébredtek, hogy azért az már mégsem okés, hogy pont én engedjek meg magamnak mindenfélét. Pedig ráadásul hétfőn még csak nem is én csináltam a balhét, nem is én borítottam ki a menzán a finomfőzeléket.

Várok az igazgatói előtt. Ülök csendben. Mikor becsöngettek, Irina itt hagyott egyedül. Jobb is. A folyosó már üres. A többiek már elkezdhetnék a felelést bioszból. Most kiderül, hogy hogyan tovább. Lehet, hogy figyelmeztetést kapok, aztán meg bedobják a javítót, megfenyegetnek, hogy odakerülök majd, hacsak vissza nem változom, hacsak jó nem leszek újra. Aztán meg összeszidnak, hogy mégis mit képzelek magamról, hogy szerintem nem elég nehéz nagymamának már az is, hogy egyedül nevel, vajon kell még neki mellé, hogy tudja, az unokája, akit felnevelt, akiért vért izzadt, végül a fiatalokorúak bőrtönébe fog ki-kötni. Mert az lesz, ha így haladok tovább, az lesz, ha nem állok meg a lejtőn, mert a váltócipő, az iskolaköpeny meg a megíratlan lecke csak az első lépések, de ha így folytatom tovább, akkor? Akkor vajon mi lesz a vége?

Csend van, sehol senki, még mindig egyedül vagyok. Közelebb lépek az ajtóhoz, fülem a kulcslyukra tapasztom. Talán most tervezik a kivégzésemet? Jobb lenne, ha még időben megtudnám. Akkor felkészülhetnék. Ha baj lesz, csak egy-két ügyeletest kell kicselseznom a földszinten, aztán már szabad is vagyok. Bent krákogás meg köhögés, aztán a mocsok Kuca hangját hallom. Nem igazán értem, hogy mit mond, csak azt, hogy rettentő haraggal.

– Szóval se Töttös, se Takáts, se Jász? – kérdezi hörögve, aztán már nyílik is az ajtó. Visszaugrom a székemhez, dühösen ront ki Kuca. Rám néz, nem szól. Megáll, felém lép, nyitja a száját. Visszalép, megint előre, megint nyitja, de néma marad. A szeme viszont szikrákat szór, talán az ő seggébe is jutott egy paprika. Négyszer vagy ötször csinálja végig, aztán elszágul a folyosón. Időm sincs megijedni. Ha ezt most túl-élem, akkor tutira minden reggel kilopom az összes hörcsögöt a határban lévő csapdáiból, én fogom eladni őket, és veszettül meggazdagodom. Az összes pénzből rockercuccokat veszünk a Sanyával, és azokba járunk majd, a Kucsát meg csak üsse meg a guta.

Ülünk a vonaton Kucsával, kezében kolbászos kenyér, az inge csupa morzsa. Nem szól hozzám, csak tömi a majmot, azóta nem szól, hogy az igazgató megmondta. Azóta se feleltetés, se leckekikérdezés, semmi, mintha két hete nem is léteznék, mintha örök harag lenne a részéről. Régebben tutira féltem volna tőle, mert olyan körmösöket, mint amilyeneket a Kuca a suliban az ellenségeinek ad, szerintem a világon máshol nem lehet kapni, de ahogy az igazgató megmondta, hogy nincs más, aki Szolnokra az iskolából utazhatna, így aztán csak rám számíthatnak, szóval vagy én, vagy senki, azóta már nincs mitől tartsak.

Kiderült még aznap délután, hogy miért lett olyan pipa a Kuca. A Kelemen Pityuék ebédkor elmesélték, hogy azt hallották a Takáts Jóska báb, a Takáts Laci faterját csúnyán megvágta az áram. Állítólag háromszor is összepisálta magát miközben a hűtőt ölelte, de az ipari biztosíték, amit a gyárból szervált otthonra, csak nem akart kiolvadni. Sőt a Laci nagyfaterja, az öreg Jóska, mikor megpróbálta elrángatni onnan, szintén csúnyán maga alá piszkított, a végén meg már a Laci bátyját, a kis Jóskát is megbaszta, ahogy a tata derekába kapaszkodott. Mikor a Laci hazaért, már úgy állt a vizelet a konyha padlóján, mintha csőtörés lett volna náluk. A Laci állítólag azt mesélte, ahogy körülnézett, egy pillanatra az volt az érzése, hogy a Répamesébe csöppent, már csak a kutyájuk hiányzott, meg az a rusnya félszemű macskájuk, a Jakab. De a Laci nem volt szívbajos, munkavédelem fakultáción ugyanis Kuca alaposan kitanította, hogy mit kell tenni ilyen helyzetben, ő meg emlékezett még, így egyetlen partvisnyélcsapással eltörte az apja mindkét csuklóját. Szóval frankón neki köszönhetik az életben maradásukat. De az anyja köszönet helyett inkább egy tízforintossal megrövidítette a havi zsebpénzét és azt mondta neki, hogy nagy szolgálatot tehetett

volna ennek a nyomorult világnak, de rendesen elszúrta. Így most iskolán kívül nem mehet sehova, Szolnokra meg aztán pláne, az anyja is megmondta, hogy az iskola jó híre le van szarva! A Jász Misu szülei meg valami munkát kaptak Lengyelországban. És bár úgy volt, hogy egyelőre csak a mérnök faterja megy ki, ők meg majd augusztus végén utána, az anyja végül meggondolta magát, és még év végéig se maradnak. A Misu különengedéllyel már április végére meg is írta előrehozva az év végi témazárókat. A Töttösről meg kiderült, hogy a rohadéknak tényleg betörött az orra.

Kucska csak majszol-majszol, én meg várom, hogy végre elinduljon a szolnoki vonat. Irány a nagyváros! Hello, kis Olga! Hello, Szerjosa!

Tiszatáj, 2012/3.

Fenyvesi Ottó

TELE VAN A MEMÓRIA

Ilia Mihályinak

Árad a Tisza.
Tele van a büszke Kárpátok,
a Tátra, a máramarosi havasok vizével.
Tele van Bodroggal, Hernáddal, Zagyvával.
Szamossal, Körössel, Marossal.
Tele van mesékkel, anekdotákkal.
Pátosszal, lírával, virággal.
Tele van búval, jambussal,
Arannyal, ezüsttel. Petőfivel.
Voltak itt avarok, ujgurok, baskírok,
oláhok, rutének, szlávok.
VOLT! Boldog hazának dicső múltja.
Árad a Tisza. Viszi magával
Ugocsa és Bereg szőke kincseit.

Árad a Tisza.
Perzseli napsugár, haragos vizében
csillog vagy százezer karát.
Lomhán nyeldesi a jó magyar földeket.
Tele van a memória, tele a Tisza.
Tele van humusszal, pusztával,
betyárral, paripákkal.
Telítve megszakításokkal, töredékekkel.
A lemez helyrehozhatatlanul megsérült.
A szövegállomány összevissza kaszabolva.
Szilánkosra törtek a mondatok, a szavak.
Nem kapcsolódnak egymásba.
Akadozik a történet, a jó narratíva.
Az idő keresztül-kasul. Előre-hátra.
Bizonyos részek folyton ismétlődnek,
máskor meg előreszalad a fonál.
Az idő egy része kiesik, mintha már